

УРЕДНИЧКА ПРАВИЛА

ЊЕГОВО ПРЕОСВЕШТЕНСТВО
GARLAND F. BYERS, JR., J.D., D.D.

Епископ за народе, по апостолском налогу

Списи Књижевника Царства држе се правила која су изложена у наставку. Она су овде наведена како би сваки читалац могао да зна како се наводе Свето писмо и други ауторитети, зашто се наводе одређени извори и шта значе знаци и облици који се користе на овим страницама.

СВЕТО ПИСМО

Свето писмо се никада не мења. Свето писмо се наводи реч по реч, тачно онако како је одштампано у наведеном издању, и никада се не мења, ни под којим околностима и ни из каквог разлога. Ниједна реч, слово или интерпункцијски знак не додаје се, не уклања нити мења, и у текст се не уноси никакав знак наглашавања или типографски знак. Где се чини да одштампани текст садржи граматичку, правописну или штампарску грешку, он се оставља тачно онакав какав јесте. Свето писмо је свето, и ништа му се не чини под изговором да се исправља. Када епископ жели да прокоментарише неки одломак, он то чини својим речима, изван навода.

Библије које се користе. На енглеском се Свето писмо наводи према Библији краља Џејмса (King James Version; стандардни текст из 1769, са апокрифима). На сваком другом језику Свето писмо се наводи према устаљеном, објављеном издању Свете Библије на језику на којем читалац чита; оно се никада изнова не преводи са енглеског. Уложен је сваки напор да се, где год је то могуће, наводи званично издање неког признатог

библијског друштва. Свуда су коришћена издања која су јавно добро, првенствено да би се избегла питања ауторског права и чекање на одобрење за коришћење издања заштићеног ауторским правом. Ипак, у појединим случајевима у којима је то било мудро и неопходно, затражена је дозвола од библијског друштва надлежног за тај језик. Издања која су још заштићена ауторским правом користе се уз дозволу својих издавача, дату непосредно или кроз објављену лиценцу издавача, или, где закон то допушта, у оквиру поштене употребе.

Издање се наводи. Сваки навод из Светога писма наводи издање из којег је узет, на пример „(KJV)“ на енглеском, „(Luther 1912)“ на немачком или „(превод Даничић–Караџић)“ на српском.

Нумерација стихова. Неке Библије поједине стихове нумеришу другачије, нарочито у Псалмима. Сваки језик наводи нумерацију своје Библије, тако да се упућивање може незнатно разликовати од енглеског упућивања на исти одломак.

Речи Христове. Речи Христове, заједно са својим наводницима, штампају се црвеном бојом, онако како их епископ одреди. У неколико одломака спорно је да ли говори Христос или јеванђелист, као у Јеванђељу по Јовану 3:16; такви одломци остављају се црни.

Књиге различитог канона. Не примају све цркве исте књиге као Свето писмо. Књига коју примају неке цркве, а друге не, као што су књиге апокрифа или канона Етиопске православне тевахедо цркве, може се наводити, и њено навођење не подразумева никакав суд о њеном канонском статусу.

РЕДОСЛЕД АУТОРИТЕТА

Извори се вреднују према следећем редоследу ауторитета, од највишег ка најнижем. Сваки писац или спис сврстава се у највишу категорију за коју испуњава услове; символ вере сврстава се уз сабор који га је усвојио, осим што се Апостолски символ вере сврстава у девету категорију, а Атанасијев символ вере у једанаесту.

1. Речи Христове, где год да су забележене у Светом писму.

2. **Апостолски списи:** Јеванђеље по Матеју; Јеванђеље по Јовану; Прва, Друга и Трећа Јованова посланица; Откривење; тринаест Павлових посланица; и Прва и Друга Петрова посланица.
3. **Остали новозаветни списи:** Јеванђеље по Марку, Јеванђеље по Луки, Дела апостолска, Посланица Јеврејима, Јаковљева посланица и Јудина посланица.
4. **Стари завет**, заједно са апокрифима онако како су одштампани у Библији краља Џејмса из 1611.
5. **Апостолски оци**, из поколења које је дошло после апостола (ок. 95–150. године н. е.).
6. **Доникејски оци**, пре Никејског сабора (325. године н. е.).
7. **Никејски и постникејски оци**, заједно са пустињским оцима.
8. **Седам васељенских сабора**, које примају и Исток и Запад, са симболима вере и одредбама које је сваки од њих усвојио.
9. **Каснији сабори**, које не примају и Исток и Запад.
10. **Светитељи:** списи сваке особе коју Црква, на Истоку или на Западу, признаје за светитеља, а која није сврстана у вишу категорију.
11. **Исповедања вере, катихизиси и папски и патријаршијски документи.**
12. **Литургијски текстови**, као што су древне литургије и Book of Common Prayer.
13. **Историјски хришћански писци који нису канонизовани.**
14. **Древни неканонски и нехришћански извори**, као што су псеудоепиграфи, Свици са Мртвог мора, Јосиф Флавије и грчко-римски историчари.
15. **Савремена научна истраживања.**
16. **Приручна дела**, као што су речници и конкорданције, која служе као оруђа, а не као ауторитети.

ИЗБОР ИЗВОРА

Не подразумева се никакво одобравање. Навођење неке енциклике, или било ког дела аутора једне деноминације, или дела једне цркве уместо дела друге, не подразумева никакво одобравање те деноминације или цркве нити било какву пристрасност. Одломак се бира искључиво зато што је епископ проценио да је управо тај одломак, из управо тог извора, нарочито поучан о питању о којем је реч, и ни из каквог другог разлога. Није му намера да унапреди нити да омете било коју деноминацију.

Истина је тамо где се нађе. Епископ сматра да је истина тамо где је човек нађе. Он стога може да наводи световне изворе, као и дела која су неканонска или о којима међу црквама и даље постоји спор. Он то чини зато што је, као аутор, проценио да је наведени одломак нарочито поучан и уверио се да је оно што каже истина.

НАВОЂЕЊЕ И УПУЋИВАЊЕ

Наводи су дословни. Речи под наводницима увек су тачне речи наведеног извора. Извор се никада не парафразира као да је реч о наводу. Где се тачна формулација извора не може проверити, он се не наводи.

Три тачке и угласте заграде. Три тачке (...) показују да навод почиње или се завршава усред реченице оригинала, или да су речи изостављене. Речи у угластим заградама унутар навода преносе се онако како стоје у наведеном издању. У навод из Светога писма никада се ништа не умеће.

Завршне напомене доносе пун текст. Сваки ауторитет наведен у неком спису доноси се у његовим завршним напоменама у целости, тачним речима извора, како би читалац могао да прочита сам ауторитет, а не само упућивање на њега.

Упућивање. Осим где је одступање изричито назначено, упућивање и обликовање следе *Chicago Manual of Style*, метод опште прихваћен за теолошке и историјске списе оне врсте која се овде објављује. Списи Књижевника Царства намерно одступају од њега у следећим погледима и из следећих разлога:

1. **Заменице које се односе на Бога пишу се великим словом** (Он, Њега, Његов), заједно са речима које припадају Њему, као „Његова десница“. Чикашки приручник их по правилу пише малим словом. Овде се пишу великим словом из страхопоштовања.
2. **Делимични наводи задржавају три тачке.** Чикашки приручник по правилу изоставља три тачке на почетку или на крају навода. Овде се оне задржавају, како би читалац увек знао када навод, а нарочито навод из Светога писма, не доноси целу реченицу.
3. **Завршне напомене доносе пун текст сваког наведеног ауторитета**, а не само упућивање. То се чини како би читалац могао да прочита сам ауторитет.

4. **Речи Христове штампају се црвеном бојом**, заједно са својим наводницима, по дугом обичају Библија у којима су Христове речи штампане црвеним словима, како би се речи Господа издвајале.

5. „Господ“, када се односи на Исуса, пише се малим верзалом у епископовој сопственој прози, али никада унутар Светога писма, из страхопоштовања.

Црквени оци на другим језицима. Где се неки Отац Цркве наводи према енглеском издању, навод на страници на другом језику преведен је са тог енглеског издања и тако је и означен, на пример „(преведено са енглеског, ANF 1)“.

ЈЕЗИК И СТИЛ

Велико слово из страхопоштовања. Заменице које се односе на Бога пишу се великим словом (Он, Њега, Његов), као и речи које Му припадају у истом смислу, као када се каже да Христос седи с десне стране Његове.

Господ малим верзалом. У епископовој сопственој прози реч „Господ“, када се односи на Исуса Христа, пише се малим верзалом, на сваком језику чије писмо има велика слова. То се никада не чини унутар Светога писма.

Остала велика слова. Великим словом пишу се „Царство“ (Божје и Небеско), „Књижевник Царства“, „Свето писмо“, „Црква“ (у значењу целог Тела Христовог) и „Свети Дух“.

Правопис и интерпункција. Енглеске странице користе амерички правопис. У низу одвојеном тачком и зарезом, последњи члан уводи се са „; и“.

Титуле. Титуле се наводе као облици обраћања, а не као истицање положаја, и задржавају се одмереним.

Имена. Свети, папе, патријарси и други епископи именују се у облику који је традиционалан у њиховој сопственој Цркви или уобичајен у језику читаоца. Изабрани облик не подразумева никакву предност међу црквама.

Преводи. Странице на језицима осим енглеског преведене су уз помоћ вештачке интелигенције, а меродаван је енглески текст. Видети [Напомена о преводима и о власти](#).

ВЕБ-САЈТ

Слике. Приказују се само слике које су јавно добро или су под слободном лиценцом која допушта такву употребу, и свака има натпис и навод извора.

Нумерација, датуми и измене. Публикације су нумерисане и датиране. Сталне странице могу се мењати на месту, а измењена страница може да показује датум своје последње измене, како би читалац могао да зна коју верзију чита.

Исправке. Читаоци који пронађу грешку, а нарочито грешку у наводу из Светога писма, моле се да пишу на адресу наведену на почетној страници. Грешке се исправљају.

СКРАЋЕНИЦЕ

KJV	Библија краља Џејмса (King James Version; стандардни текст из 1769)
ANF	<i>Ante-Nicene Fathers</i> , прир. Александер Робертс и Џејмс Доналдсон, уз број тома
NPNF2	<i>Nicene and Post-Nicene Fathers</i> , друга серија, прир. Филип Шаф и Хенри Вејс, уз број тома
Easton	Бертон Скот Истон, <i>The Apostolic Tradition of Hippolytus</i> (1934)
н. е.	нове ере; лат. <i>Anno Domini</i> , у години ГОСПОДА нашег
ок.	око; лат. <i>circa</i>

Последња измена: 7. октобра 2026.

